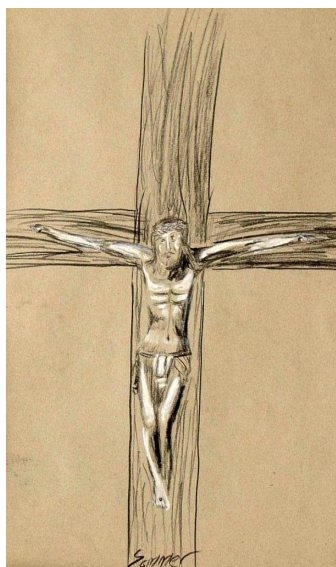

O Z V Ě N Y

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽDCE A NA BYSTRĚČCE

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emauzy, ... a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. Řekl jim: "O čem to spolu rozmlouváte?" Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: "Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!" On se jich zeptal: "A co to bylo?" Oni mu odpověděli: "Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A MY JSME DOUFALI, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Některé z nás pak odešli ke hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli." A on jim řekl: Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše VYTRPĚT a vejít do slávy?" Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni ho však začali přemlouvat: "Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje." Vešel tedy a zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim OTEVŘELY OČI a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: "Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?" A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: "Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi." Oni pak vypravovali, co se jim stalo na CESTĚ a jak se jim dal poznat, když lámal chléb. (Lukáš 24,13-35)

Třetí den. Konec svátků. Konec vytržení z běžného života. Zpátky na pole, do dílny, k plotně, do školy. Všechno má svůj konec, i největší svátky. Ale letos, vyprávějí si Kleofáš a jeho druh, v ten pátek... to byl fakt definitivní konec. Zabili nevinného a přitom MY JSME TOLIK DOUFALI. Ne, ne, s Ježíšem je konec, s doufáním je konec, s národem je konec a s námi taky. S jeho koncem je s námi amen. Po cestě se dobře vypráví. A tak dva dnes už bývalí učedníci probírají svůj smutek ze všech stran.

Připojí se k nim jakýsi poutník, poslouchá a jako zkušený terapeut, jako zkušený zpovědník je pobídne, aby mu vyprávěli o události, která jim přinesla tolik smutku. Aby vyslovili, co je tíží. A oni dávají svému zoufalství tvar, podobu, je to tak trochu vyznání bývalé víry. "Doufali jsme." Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těch dnech stalo?" Každý to sledoval, každý o tom diskutuje, každého se to totiž týká. Každý je v té kauze účastníkem - někdo jako žalobce, jiný jako soudce, obhajoba - ta skoro nebyla, zato porota na ulici byla početná. Věc veřejná, naše kauza - otázka naděje je obecná, to přece hýbe každým člověkem...

My jsme doufali, ale takhle jsme mesiáše nečekali - že se nechá odstranit. A neznámý poutník reaguje překvapivě: Jak jste málo vnímaví? To vám nedošlo, že Boží služebník nemohl před utrpením utéct? Obejít utrpení, to je jako obejít realitu, obejít všední den. Vyhnout se utrpení, to by bylo pohrdání člověkem, který trpí. To by byl laciný román, pohádka. Pro člověka má význam cesta skrze utrpení. A kdo jiný by ji měl proslápnout než mesiáš. Kdo jiný může utrpení unést. A kdo dnes trpí, může počítat, že Bůh dokáže být s ním i v utrpení. Proto kříž měl smysl.

"Ovšem některé z našich žen nás zprávou o prázdném hrobě ohromily."

Prázdný hrob tu zbyl, zpívá se o velikonocích. A hle, prázdný hrob a přece smutní učedníci. Prázdný hrob nevylučuje prázdnotu zúčastněných. Ten hrob totiž vůbec není to správné místo k překonání smutku. A není v zásadě ničím víc než hrobem, v jehož inventáři chybí mrtvola. Beznaděj překonává až SETKÁNÍ - při výkladu Písem a u stolu Páně při lámání chleba a pití vína. Ne prázdný hrob, ale plný stůl a setkání budí novou naději, otevírá oči a dává sílu vrátit se.

Ale ani to setkání se Vzkříšeným není automatické. Vždyť oni ho viděli a přitom ho nepoznali. Je možné jít vedle Krista a nevsimnout si ho. Jako ti dva učedníci, jako Marie, která Ježíše spatřila, ale nepoznala ho, myslela, že je to zahradník. Nad jejich očima měl moc strach a zklamání.

Blíží se cíl cesty. Škoda - s tím poutníkem je nám dobře. Kleofáš a jeho druh nechtějí, aby je opustil. Být s ním je nějak ulevující, posilující. A začali ho přemlouvat: Zůstaň s námi.. Zůstal. Host se však brzy stal hostitelem. Připojil se k nim a teď je vlastně vede. Vysvětlovali mu, co se stalo v Jeruzalémě a on jim potom vysvětlil, co se (vlastně) stalo v Jeruzalémě. Pozvali ho a on je pozval. Vzál chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim ho. Počkej, vždyť to je Pán, vidíš to. Otevřely se jim oči, ač ho viděli už dlouho. Vhled, došly souvislosti. Proto nám s ním bylo tak dobře. Vždyť to začalo už dřív - už jak vyprávěl, to nás chytlo u srdce. Tím pádem není konec. Jeho smrt nebyla koncem. A v tu hodinu vstali. A vyrazili znovu na cestu. Tak je to dobře, církev na cestě. A vrátili se do Jeruzaléma, dílna, pole, plotna, škola počkají. O to se musíme rozdělit s ostatními. Vyprávět jim o své slepotě a o otevření očí, o tom jak On hostí, jak vykládá Písmo, že je, i když myslíme, že není. O tom, že není konec, že je začátek.

Doufání není ukončeno. A pro všechny platí zákaz používání minulého času u slovesa DOUFAT.

*Sestry a bratři,
milí přátelé našeho sboru, blíží se velikonoce a my vás chceme pozvat k bohoslužbám, setkáním a shromážděním - svátečním i k těm pravidelným. Chceme se totiž společně nechat pozvat na CESTU - na cestu víry, jinakosti, cestu naděje, vnímavosti a všímavosti. Na cestu za Ním a s Ním. Věříme, že je to cesta dobrým směrem, i když třeba ne vždy jednoduchá. O tom chceme společně mluvit, z toho se chceme těšit. Na CESTĚ chceme společně být. Také s Vámi.*

Velikonoční a další shromáždění:

neděle 5.4. v 10h - **Květná neděle** - bohoslužby (Růžďka)
středa 8.4. v 18hodin - **Čtení pašijí podle Marka** - sborový sál
pátek 10.4. v 19hodin - **Velký pátek** - bohoslužby (Růžďka)
neděle 12.4. **Boží hod velikonoční - bohoslužby**
na Bystřičce v 8.45 (obecní úřad)
v Růždce 10.00 (sborový sál na faře)
neděle 19.4. bohoslužby 10.00, proběhne **vizitace sboru** členy seniorátního výboru (Jan Krupa a Vladimír Buzek)

Velikonoce 2009

Českokobratrská církev evangelická devadesátiletá

V listopadu loňského roku jsme si připomněli, že naše církev (Českokobratrská evangelická) oslavila 90 let svého trvání. I když - stejně tak bychom klidně mohli oslavovat trvání naší církve od tolerančního patentu v roce 1781, kdy vznikl i náš sbor, nebo od počátku reformace, nebo od období husitství, nebo od příchodu Cyrila a Metoděje do českých zemí - a nakonec přece hlavně od Letnic, kdy církev v Jeruzalémě vznikla. Ale i to loňské výročí je důležité. Co to tedy slavíme?

Na generálním sněmu (=shromáždění zástupců ze všech sborů tehdejší reformované a luterské církve v Čechách a na Moravě) 17. prosince 1918 došlo ke spojení obou protestantských církví, které zde od roku 1781 byly. Nebyl to tedy nějaký zásah shora, ale samy sbory se pro toto spojení rozhodly. Církev, která tímto spojením vznikla, si později dala jméno „Českokobratrská církev evangelická“ - chtěla tím vyjádřit, že se chce přidržovat evangelia a vycházet také z tradice české reformace 15. a 16. století. Prvním synodním seniorem byl Josef Souček.

Na spojení obou církví se již pomýšlelo delší dobu, ale události roku 1918 přispěly k urychlení procesu. Zjištěné vlastenecké nálady té doby se odrazily i v prvních prohlášeních nové církve, a s politováním zjišťujeme, že některá vyjádření byla silně protikatolická. Naštěstí to nebylo to jediné, co nová církev dostala do vínku. Kdyby tomu tak bylo, tak už tu zřejmě dávno není.

Výjimečně na této události bylo, že došlo ke spojení dvou různých církví - a víme, že obě vyznání - luterské i reformované - jsou v ledasčem odlišná a že v době po Tolerančním patentu se objevovalo mnoho problémů, když třeba luterský kazatel přišel do reformovaného sboru či naopak. Proto můžeme vnímat skutečnost, že se nyní tyto rozdílné sbory rozhodly patřit do jedné církve, jako poměrně ojedinělou a nadějnou (od té doby vzniklo ve světě několik dalších tzv. „unionovaných“ církví).

Nová církev vyjádřila odhodlání učit se (vedle Písma) ze starých evangelických vyznání českých - z Bratrského vyznání (1535) a z České konfese (1575). Posléze (v roce 1945) oficiálně přijala také obě konfese reformační - tedy tzv. Druhé helvetské a Augsburské. I když jsou to všechno vyznání reformační, jsou v mnohém odlišná. To, že se ČCE hlásí ke všem čtyřem, znamená, že uvnitř sebe nachází poměrně široký (ne však bezbřehý) prostor pro různé podoby vyjádření víry. Je za tím vědomí, že jednota, do které nás spojuje Kristovo evangelium je důležitější, než naše způsoby vyjádření tohoto evangelia. Myslím, že to je něco, co nám zůstalo a co máme jako církev v genech - otevřenost i pro jiné způsoby vyjádření a praktikování života víry - proto je naše církev tak pestrá (až se to možná někdy někomu nelíbí). Jsme společenstvím, které počítá s pestrostí tradic, společenstvím, kde se odpovědi na různé otázky rodí v rozhovoru. Různé pohledy nás nemají rozdělovat, ale obohacovat. Poslední slovo ve věcech víry nemá nikdo z nás, ani žádná nadřízená církevní autorita. To má samozřejmě svá úskalí a složitosti, ale ty nám za to stojí.

Přestože to úplně nevysvítá z prohlášení generálního sněmu, ve vínku máme i důraz na promyšlení svědectví bible (evangelia) a na jeho závažnost a závaznost v životě. Důraz na to je vyjádřen mimo jiné tím, že kazatelé církve mají mít důkladné bohoslovecké vzdělání. Hned v roce 1919 vznikla Husova bohoslovecká fakulta, která začala budoucí kazatele vychovávat a její profesori (až do dneška) jezdí po sborech a přednášejí. Obraz hloubavého písmáka skloněného nad otevřenou biblí je spojován právě s tradicí evangelickou.

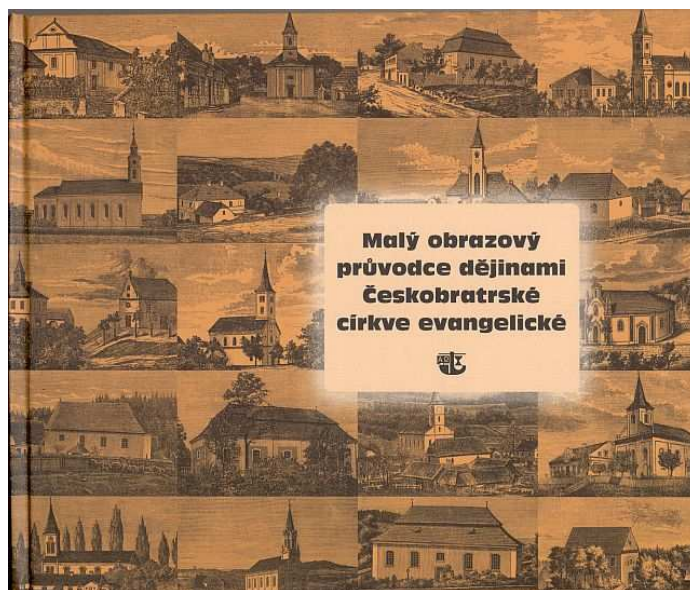
Jestli má ČCE nějaký smysl existence mezi ostatními církvemi, tak je to možná právě důraz na poctivou práci s biblí a její promyšlení. Jsme společenstvím, které se stále znovu utváří kolem evangelia, tak jak ho objevujeme v Písmu Starého i Nového

zákona.

To je jenom stručný výběr toho, co nám může to loňské výročí připomenout. Kde jsou naše kořeny a co máme ve vínku. Nutno přidat, že to není samo sebou a pokud to, co jsme do vínku dostali, nebudeme rozvíjet - tak s největší pravděpodobností jako sbor či jako církev (dříve či později) zajdeme na úbytě. Naši církev nezničila období komunistické totality, ale může ji zničit, když přestaneme rozvíjet a starat se o to, co je nám nejvlastnější. Možná by to bylo škoda. Vždyť, když se ohlédneme po těch posledních devadesáti letech, najdeme snad důvody k vděčnosti za to, čím vším jsme byli právě touto částkou Kristova lidu obdarováni.

Martin Fér

(Čtenářům s internetovým připojením doporučuji brožurku „Průvodce Českokobratrskou církví evangelickou“ - dostupnou na portálu www.evangelnet.cz, ve které se ve zkratce dočtete téměř vše o církvi, o jejím fungování, dějinách i vyznání.)

V souvislosti s výročím byla také vydána obrazová publikace „Malý obrazový průvodce dějinami ČCE“ mapující posledních 90let církve. Zakoupit ji můžete také na faře za 130Kč.

~~~~~

Když myslím na církev, chtěl bych ji mít takovou, jaká není: přitažlivou, angažovanou, pádnou, bojující, bez pochyby také rozmanitou a obecnou, tajnou i dobře patrnou, bohatou a sytící, chudou a věrohodnou, překvapivou i stálou. Zkrátka, můj Bože, přál bych si, aby tvá církev, která je i naší, mně dávala všechno to, co já jí nedávám.

Ty znáš stejně dobře a lépe než já tuto církev, která často sotva dýmá jako spotřebovaná svíce. Ty ji vidíš jako příliš malou ve své velikosti a příliš velkou na naši maličkost, církev nedobře milovanou a současně nedostatečně milující, církev, jejíž věrnost se stává opakovanou a nevěra obvyklou, církev, která se spokojuje se slovy a která zatemňuje život neužitečnými dobrými pocity a odstrašujícími obviněními.

A tak učiň, můj Bože, abych přestal kárat církev ve snaze v ní nepracovat. Učiň, ať přestanu pošilhávat po jejích nedostatcích klíčovou dírkou, abych nemusel sám vstoupit do jejích dveří. Učiň, ať opustím lavici diváků a posměvačů a posadím se na lavici pracovníků a zpěváků chval. Neboť jenom tak se mohu zastavit a pohlédnout na tvou církev, která je církví naší a jen tak v ní mohu žít s ostatními. Amen

za nedělní školu

Nedělní škola se dělí na dvě skupiny. Větší – od třetí třídy, nyní v počtu 8-10 dětí. Učitelé jsou čtyři. Menší – předškoláci a děti do třetí třídy, těch nyní ubylo, bývá jich kolem 4-5. Díky posílám mladších (Eva Bartoňová, Bára Píchalová) se naše řady rozrostly na pět učitelů. Hlídkání nejmenších dětí vymizelo (děti buď nepijí, jsou s rodiči nebo v malé nedělce).

V loňském školním roce se vyučovaly postavy z bible. Letos se vyučovalo na téma „dokud se zpívá...“ - probíraly se biblické texty v souvislosti s písní. Každý se s textem popral po svém, snad se nám podařilo předat alespoň nějaké poselství dětem.

Některé děti se účastnily letního tábora, který se loni odehrával na tábořišti pod Pandurkou u Olomouce. Děti hledaly ztracenou českou korunu, hledáním je provázel Indiana Jones.

Před Vánoci proběhlo nacvičování na vánoční divadlo, zakončeno bylo vánoční slavností. Mohli jsme vidět a zamyslet se nad tím, jak by to asi vypadalo, kdyby Vánoce byly celý rok.

Některé děti se podílely na hudebním doprovodu při bohoslužbách. Co říci na závěr? Jsme vděční za to, že v našem sboru máme hodně dětí (není to v některých sborech samozřejmostí). Snažme se děti i rodiče podporovat v přicházení na bohoslužby a akce pořádané sborem a umožnit jim co největší aktivitu ve sborovém životě.

Vypracovala Jana Férová

za mládež

Bratři a sestry, dostal jsem za úkol seznámit vás s děním v mládeži za uplynulý rok 2008.

Mládež se schází každý páteční večer od 19 hodin. Složení zůstává stejné jako v předešlých letech. Na jednotlivé schůzky nás přichází 8 až 10.

Na počátku školního roku jsme zvolili nové vedení, jehož členy jsou Bára Píchalová a Jan Sedláček.

Čas od času vyjíždíme na společné mládeže třeba do Valašského Meziříčí, jindy se účastníme seniorátních akcí.

V létě jsme vyjeli na mládežnickou dovolenou na Slovensko, cílem byla Velká Fatra, v červenci se většina z nás také účastnila letního tábora v Bohuslavicích.

V současné době se zabýváme příběhem Josefa z knihy Genesis. Bratři a sestry, chtěli bychom se i nadále účastnit aktivního sborového života. Prosím, abyste v modlitbách mysleli na toto společenství několika mladých lidí, kteří chtějí dělat něco víc, než jen navštěvovat nedělní bohoslužby.

Vypracoval Jan Sedláček ml.

za dorost

Milé sestry, milí bratři,

vyslechněte, prosím, zprávu za dorost za uplynulý rok.

Dorost se schází k pravidelným schůzkám každý pátek od 17 hodin zde na faře v počtu tři až deset dětí nejen z našeho sboru. Program bývá pravidelný a zahrnuje kromě nejrůznějších her a zábavného programu i zpívání s kytarou a biblické téma, které po část uplynulého roku bylo „Ovoce Ducha svatého“.

Po pravidelném programu, který končí v 18 hodin se děti odebírají do tělocvičny, kde jsou hlídány ochotnými bratry z našeho středu.

V minulém roce byl pro děti připraven letní tábor, kterého se zúčastnili všichni pravidelní a většina nepravidelných dorostanů. Na podzim jsme jeli také na víkendovku do Jasenné a letos na jaře proběhla víkendovka sboru v Hošťálkové, kam odjelo asi 5 dětí.

Vypracoval Jan Sedláček ml.

o hospodaření sboru

Dovolte, abych vám letos předložil stručnou informaci o naší ekonomické situaci za uplynulý rok 2008. Nebudu unavovat podrobnými údaji. Kdyby však někdo o ně měl zájem, může se přihlásit.

I v roce 2008 byly hlavními zdroji příjmů chrámové sbírky, dary členů sboru a salární příspěvky. Z těchto zdrojů získal sbor celkem 361 331,-Kč, což je přibližně na úrovni předchozího roku.

Mimo to byl rozpočet sboru vylepšen o 20 000,-Kč příspěvkem sboru z Valašského Meziříčí (administrativní sbor nám uhradil povinnou část personálního fondu). K dalšímu vylepšení došlo příjmem 25 000,- od nadace „Děti - kultura - sport“. Tyto peníze, které se podařilo vyřídit br. faráři, jsme obdrželi na výměnu oken na faře.

Díky všem těmto příjmům hospodařil náš sbor zcela samostatně, splnil všechny své finanční povinnosti a na konci roku měl k dispozici 605 320,-Kč. Tyto prostředky chceme letos použít na dlouho připravovanou a poměrně nákladnou akci a to na výměnu oken a vstupních dveří v budově fary.

Ale dovolte, abych ještě alespoň souhrnně uvedl hlavní výdaje našeho hospodaření. Uhradili jsme seniorátní a celocírkevní repartice (28 092,-Kč), personální fond (65 000,-Kč).

Sborový provoz si vyžádal 191 424,-Kč.

Díky vaší obětavosti při účelových sbírkách jsme mohli splnit všechny povinné sbírky, které nám stanovil synod (8 sbírek ve výši 31 097,-Kč) a pro JJ jsme vybrali 32 550,-Kč. Vykonali jsme i seniorátní sbírku pro Hospic Valašské Meziříčí (4 830,-Kč), pomohli jsme sousednímu sboru v Jablůnce po vytopení fary částkou 10 000,-Kč. Vykonali jsme sbírky pro rozvojové země – Argentinu, Nikaraguu a Afriku ve výši 10 786,-Kč.

A stejně jako v minulých letech jsme podpořili našeho adoptivního Ivana v Africe částkou 7 000,-Kč. Menší částky jsme také zaslali České biblické společnosti, Dětské misii a SOS dětským vesničkám (3 500,-Kč).

Věřím, že i z tohoto stručného přehledu je zřejmé, jak účelně jsou vaše peníze využívány a doufám, že i v tomto roce budou vaše srdce i dlaně štědrě nakloněny potřebám sboru i celé církve.

Vypracoval Miroslav Bartoň, pokladník sboru

Oprava kostela v roce 1932. Tenkrát stála 16607,60Kč. V brzké budoucnosti plánovaná oprava střechy věže bude o něco dražší... :-)

Zpráva staršovstva o životě sboru ČCE v Růžďce za rok 2008

Podobně jako každý rok, i nyní na úvod připomenu, že výroční zpráva není jen suchým souhrnem dat, ale také příležitostí k ohlédnutí, hodnocení a snad především příležitostí k vděčnosti za to, co jsme směli ve sboru jako společenství Kristova těla přijímat, prožívat.

Minulý rok byl do jisté míry ovlivněn tím, že kazatel sboru administroval od února sousední sbor ve Valašském Meziříčí. Snad to nebylo tolik na úkor práce v Růžďce, i když zvláště v oblasti pastoračních návštěv mezi členy sboru se to do jisté míry odrazilo. Administrace má podle plánu trvat až do srpna roku 2009.

Středem sborového života jsou pravidelné nedělní a sváteční bohoslužby. Sešli jsme se k nim v Růžďce 56krát za průměrné účasti 62, na Bystřičce 20krát (účast 15) a na Malé Bystřici 18krát (účast 4). Večeře Páně byla v Růžďce vysluhována 15krát, na Bystřičce 5krát. Nepravidelně jsou také bohoslužby společné - pro děti i dospělé.

Díky patří hudebníkům, kteří doprovázejí sborový zpěv - a to nejen na varhany - Jitce Malinové a Hance Frenštacké, Janě Dančákové a Nikol Píchalové. Postupně se objevují i další.

Seznam kazatelů, kteří při bohoslužbách sloužili, se dá dohledat v knize ohlášek, proto s díky připomenu jen ty, kdo z našeho sboru měli čtené bohoslužby: Mirek Bartoň, Jan Dančák a Jan Kočib.

I v loňském roce se konalo několik sborových dnů se společným obědem (kazatelé zpravidla dopoledne kázali) - v lednu Vladimír Kopecký ze Stříteže poutavě a dlouho mluvil o expedici ČCE do Mexika, v únoru kazatel Sid Andersson z Presbyterni církve v USA mluvil o své misijní cestě v Africe, v červnu u pomníčku Pavel Filip z ETF mluvil o uzdravování paměti. Druhé kolo svých vzpomínek měl při setkání seniorů bratr farář Jaroslav Voda a v rámci seniorátní neděle křesťanské služby mluvil v říjnu Dan Ženatý o službě faráře ve věznicí.

Díky administraci kazatel spolu s dalšími členy sboru častěji dojíždí k bohoslužbám do domova důchodců v Podlesí - tam jsme byli loni asi 4krát, jednou za čtrnáct dní se tam schází pravidelně kolem 15 účastníků, z nichž čím dál větší část poslední dobou pochází z našeho sboru (sestra Emilie Hurtíková, manželé Mikůšovi, bratr Jan Hurtík z Bystřičky, letos přibyla sestra Jiřina Kladnáková). Z našeho sboru jsou v domově důchodců i další lidé a myslím, že jim není proti mysli, když je někdo přijde navštívit - všem, kdo si najdou čas také tímto děkuji.

Loni bylo na dalších šest let zvoleno a seniorem Janem Krupou ke službě pověřeno nové staršovstvo v tomto složení: řádní členové Josef Bartoň, Miroslav Bartoň, Jan Dančák, Milan Hlaváč, Luboš Hrazdil, Štěpán Klenotič, Marie Kováčová, Jitka Malinová, Martin Mikoláš, Tomáš Píchal, Jan Sedláček, Eva Zelíková, náhradníci: Oldřich Kladnák, Lenka Vidašičová, Anna Borková, Lydie Žambochová, Ladislav Babica a Jaroslav Mikeš. Kurátorem sboru byl na první schůzi zvolen Jan Dančák ml., předsedou staršovstva Martin Fér, pokladníkem bratr Miroslav Bartoň. Staršovstvo také na své schůzi přizvalo s hlasem poradním Janu Strakošovou.

Staršovstvo jednalo jak o běžných záležitostech života sboru a církve, tak o různém aktuálním dění. Synodní radě zaslalo výzvu, aby se vyjádřila k připravovanému zákonu o tělesných trestech, seniorátnímu výboru předložilo návrh na zajištění pracovníka, který by pro sbory získával peníze z dostupných grantů a dotací. Z hospodářských záležitostí se v poslední době jednalo především o výměně oken, ke které už snad brzy dojde a nyní se jen doladují detaily. Okna budou plastová, vstupní dveře do fary dřevěné.

Presbyteři pravidelně chodí na návštěvy při příležitosti životních jubilejí členů sboru a pomáhají s roznosem Ozvěň. Účastní se dalšího vzdělávání při presbyterních konferencích.

Pravidelně od října do velikonoce se scházíme k biblickým hodinám, na jaře jsme se věnovali biblickým postavám a od října probíráme postupně Markovo evangelium. Scházíme se ve středu a bývá nás kolem 8 stálých účastníků.

K biblickým hodinám pro děti (náboženství) - jsme se scházeli ve škole na Bystřičce (cca 8 dětí první a druhé třídy) a na faře v Růžďce (v první polovině roku jedna skupina, od září dvě skupinky, dohromady asi 8-10 dětí). Věnovali jsme se evangeliím, nahlédli do církevních dějin a nyní probíráme příběhy starého zákona. Čím dál větší problém je najít čas setkání, který by vyhovoval všem zúčastněným.

V rámci rozšířené střední generace jsme se navíc sešli ke třem sborovým večerům - na jednom byl hostem Bernard Martin ze Švýcarska a meditoval nad promítanými obrazy starých mistrů, jednou jsme se sešli k zábavné soutěži „Chcete být evangélikem“, věnované 90.výročí vzniku ČCE a v listopadu Hanka Borková promítala fotky z pobytu na Orknejských ostrovech.

Před Velikonocemi jsme se opět sešli ke čtení pašijí a po nich promítli film Mise.

Sborový časopis Ozvěny se loni podařilo vydat pouze 2krát.

I letos se ještě konala vánoční slavnost, díky patří všem organizátorům a cvičitelům - často by se skutečně chtělo přidat - „cvičitelům divě zvířem“. Co se týče účasti i provedení vánočního představení, zdá se, že se slavnost povedla, také účast množství předškolních dětí s pásmem básniček byla sympatická. Díky

Večer s písní připravila mládežnická kapela „Jako ovce“.

V loňském roce pokračovalo konfirmační cvičení zakončené na podzim konfirmací - konfirmováni byli Ondřej Dančák, Jana Klenotičová, Monika Šrámková a Barbora Vidašičová. Monika s Janou přijaly svátost křtu. Dále byla pokřtěna Emilie Kotrllová z Bystřičky.

V květnu byla skupinka asi 15 členů sboru na sborovém výletě v Praze.

Další aktivitou, která je pro děti připravována, je páteční výtvarný kroužek, který organizují Šárka Sedláčková s Janou Férovou.

Za mládež, střední generaci, nedělní, modlitební večery a hospodaření sboru budou samostatné zprávy.

Sbor měl ke konci roku v kartotéce 482 členů sboru. Zemřelo 10 členů sboru.

Na závěr jako obvykle patří poděkování všem, kdo se podílejí na běhu života sboru. Opět důvod k vděčnosti, že jich je tolik (přestože se člověku může někdy zdát, že by mohlo být i víc). Díky všem, kteří mají chuť a ochotu něco pro druhé připravit (i přesto, že si někdy vůbec nejsou jisti, že to, co připraví bude mít ohlas a někdo se toho zúčastní), díky všem, kteří dovedou obětovat svůj čas a přiložit ruku k dílu, když je potřeba, díky všem, kdo si sami najdou práci a nečekají, než je někdo osloví, díky všem, kdo se umí podělit i o finance. Díky, těm, kdo se za sbor modlí. Díky všem, i když třeba jejich přispění není na první pohled vidět.

Za staršovstvo vypracoval Martin Fér, kazatel sboru

Občasník „Ozvěny“ vydává
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Růžďce
redakční kruh: Lenka Vidašičová, Jitka Malinová, Ota Mikoláš, Martin Fér
Růžďka 138, <http://ruzdka.evangnet.cz>,
ruzdka@evangnet.cz,
kontakt na faráře: Martin Fér, tel. 721 832 383,
martin.fer@evangnet.cz
kontakt na kurátora: Jan Dančák, tel. 571 443 229
Číslo sborového účtu: 1765803379/0800
(Dary církvi je možné odečíst od základu daně.)

!!! LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI !!!

- 1) bude letos v termínu **8. - 15. SRPNA**
- 2) na chalupě „Severka“ nedaleko prostoru Libavá
- 3) počet míst je omezen, proto neváhejte a **přihlašte se u Martina Féra** (kontakt je v tiráži Ozvěň) - další informace také na internetu, na sborových nástěnkách a ve škole